

[Jens Foged.]

sommeren til at gå med nye undersøgelser, nye beregninger, så man virkelig kunne få et reelt oplæg med en forenkling til efteråret.

Med hensyn til spørgsmålet om ophævelse af bondegårdsreglen, så har også den jo voldt problemer og vil stadig væk volde problemer. Vi finder, at man skal være særdeles varsom med at ændre på reglerne, og vi må frem for alt være klar over, at vi skal være retfærdige over for de borgere, så vidt det lader sig gøre. Og hvis vi opretholder bondegårdsreglen, så tror jeg nok, at vi noget sikrere kunne sige til den enkelte skatteyder, at han ikke vil blive beskattet bort fra ejendommen. Det er vor frygt, at der kan ske en beskatning af så hård en karakter, hvis vi ophævede den regel, at ejerne beskattes fra ejendommen, og det kan ikke være rimeligt.

Må jeg som slutbemærkning sige, at der er et par ønsker, jeg gerne vil have ind i debatten også. Vedrørende ekspropriationerne finder vi i venstre, at man måske skulle tage loven om jordfordeling op samtidig. Når disse veje skærer igennem områderne og splitter ejendommene ad, så ville her være en kærkommen lejlighed til at ændre jordfordelingen, men den er ikke vid nok i øjeblikket. En ændring af jordfordelingsreglerne hører vel hjemme inden for landbrugsministerens område, men netop når vi diskuterer ekspropriationer og deres beskatningsforhold, får det stor betydning, om det er små eller store arealer, der skæres fra. Jordfordeling er derfor et problem, der uløseligt hænger sammen med dette.

Debatten omkring parcelhusene har jo været bragt ind i billedet. Jeg skal kun sige, at jeg er enig i, at parcelhusene ikke skal beskattes. Men når man er enig i det — og jeg har indtrykket af, at den højtærede finansminister er af samme opfattelse — så må man da ikke, så snart det drejer sig om erhvervslivet, gå hen og sige: ja men vi beskatter erhvervslivet meget stærkt, og parcelhusejerne skal være fri. Jeg siger det mere for at plædere for fritagelse for erhvervslivet, end for at man skal gå den modsatte vej. Jeg har desværre indtrykket af, at finansministeren har tendens til at gå den modsatte vej.

Argumentationen for at opkræve kapitalvindingskat i forbindelse med ekspropria-

tioner går ud på, at fordi der er nogle frivillige afståelser, frivillige handler, som man ikke helt kan behandle efter samme regler og give skattefrihed, skal man skride til at beskatte alle afståelser. Man kunne også sige: hvis der er frivillige handler, der indgås under sådanne forhold, at det er det offentlige, der kommer og siger: vi skal have det, vi har brug for det, så er handelen jo kun delvis frivillig. Hvis køber og sælger dér i stedet for at gennemføre en ekspropriationsforretning den dag, de er sammen til møde, kunne gennemføre en frivillig handel, var det rigtigste da, om den blev behandlet skattemæssigt, som om det var en ekspropriation. Det vil stadig væk efter vor opfattelse sige, at den skal være skattefri.

Vi finder, at genanskaffelsesværdien eventuelt også skal ind i billedet igen. Hvis finansministeren plæderer for, at dette skal gennemføres næsten til punkt og prikke, så beder vi om, at man dog ikke rammer folk på en sådan måde, at de nok får noget eksproprieret, men ikke kan genanskaffe tilsvarende værdier andre steder. Jeg indrømmer blankt, at den tidligere regel om genanskaffelse ikke var nem at administrere, og det var en af årsagerne til, at jeg var medvirkende til at få den afskaffet, idet jeg mente, det var bedre, at vi ikke havde den regel om genanskaffelsesværdi, at skattefriheden var noget reelt, noget enkelt, og så måtte man sætte erstatningerne i rimeligt forhold hertil for at få den reelle, nemme regel.

Det er det, vi anbefaler, og vi håber, at regeringen vil være villig til at forhandle det på rimelig måde.

Bernhard Baunsgaard: Finansministeren anfører et sted i fremsættelsen som begrundelse for, at man vil forhøje procenten for den særlige indkomstskat fra 40 til 50:

„Herved opnås det, at kapitalvindingskatten i højere grad end hidtil kommer i niveau med den skat, som skal betales, når den almindelige indkomst øges.“

Det lyder rent umiddelbart ikke urimeligt. Det er vel rimeligt, at denne særlige indkomst beskattes på linje med arbejdsindkomster. Så langt kan jeg uden videre følge finansministeren, men på dette område gælder det dog vist mere end på noget andet område, at ét er teori og noget ganske andet praksis; for at tale med salig Holberg: Ét er